

De magische kracht van 'Dreef'

18 juni 2006 – Recensie door Gigi Schuiten

'Dreef' van Boukje Schweigman is niet alleen een heel spannende en soms bijna poëtische locatietheatervoorstelling, hij past ook uitstekend binnen Oerols thema landverhuizers. Met deze bijzondere voorstelling op en in het water brengt ze met mime en beweging verschillende lagen en een diepte aan, die zelfs in hun woordeloosheid het filosofische lijken te raken.

Enerverend is 'Dreef' zeker. Het gegiebel en gelach van de twintig toeschouwers als reactie op de gebeurtenissen in de rode bol zijn eerder het gevolg van spanning – al bedreven opgewekt tijdens de tocht naar het watertheater – dan van komische noten in de voorstelling. Sterker, Schweigman heeft optimaal gebruik gemaakt van de mogelijkheden om het publiek met zichzelf te confronteren en laat hen vooral om zichzelf lachen. Toch maakt dat van 'Dreef' allesbehalve een stuk waarin de spot gedreven wordt.

Integendeel, het lijkt alsof de regisseuse haar

toeschouwers opnieuw bewust wil maken van ervaringen en sensaties die zo vanzelfsprekend zijn geworden, dat er nauwelijks meer bij stil wordt gestaan.

Eenzijds doet ze dat door vier van de vijf zintuigen opnieuw onder de aandacht te brengen: ruiken, voelen, zien en horen. Alleen het proeven ontbreekt, al zal deze en gene wel een paar druppels van het nu en dan opspattende water hebben binnengekregen. Anderzijds belicht ze ook op een mooie en bijna onopvallende manier verschillende elementen. Aarde, lucht en water en ook het (zon)licht spelen een rol.

Wie wil zou Adam en Eva die uit het Paradijs zijn verdreven, kunnen zien in de twee, in duikkleding gehulde spelers. Maar evengoed kan in hun eerst voorzichtige en uiteindelijke overmoedige verkenning van de onbekende omgeving, de reis en de aanpassingen van een emigrant aan zijn nieuwe thuisland worden herkend. Of zelfs de verbeelding van de evolutie, wanneer zwemvliezen worden verruild voor voeten en de duikbril in de diepte van de gele poel verdwijnt omdat die nu niet meer nodig is.

De bewegingen van de spelers in het water neigen soms bijna naar dans. De sierlijkheid waarmee ze door hun vennetje glijden, verdwijnt aan land waar ze onbeholpen en onhandig een plek voor zichzelf proberen te bemachtigen. Zelfs als ze stukje bij beetje terrein veroveren en meer en meer – letterlijk – op eigen benen leren staan, blijft het water lokken. Dusdanig lokken dat ze nog even terugkeren en tussen hun twee werelden drijven; een deel van de voorstelling dat erg ontroerend kan zijn als het publiek zich tenminste niet gedraagt alsof het zich in het aquarium van een dierentuin bevindt.

Als aan het slot de ene getransformeerde poelbewoner boven het publiek uitklimt en het achterlaat, terwijl de andere de diepte induikt en hetzelfde doet, zou de boodschap van Schweigman kunnen zijn, dat ontwikkeling altijd vooruitgang is, ongeacht of die kennis nu wordt aangewend om terug te keren of verder te gaan. Maar er zijn tal van andere conclusies en overdenkingen aan dit met symboliek doorspekte stuk te verbinden. De grootste kracht van deze bijzondere en bijna magische voorstelling is misschien wel, dat Schweigman in haar kleine, gesloten waterwereld zoveel ruimte biedt, dat iedereen de kans krijgt om gedachten en overpeinzingen te oogsten waarvan tot nu niet duidelijk was, dat ze rijp genoeg waren om te plukken.

Gezien: 'Dreef', Boukje Schweigman, 17 juni 2006, Oerol, Duinmeertje Hee, Terschelling

Foto: Jochem Jurgens